

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt, Ptuj

April 2011

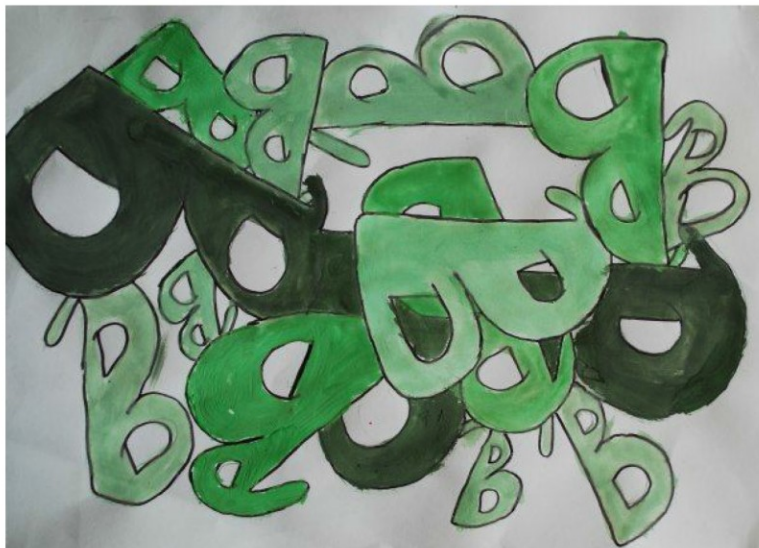
Drage bralke in bralci literarnega glasila Čar besede moje.

Prišla je pomlad, čeprav ne ravno prepričljivo in glasno, saj nam meteorologi še obljublajo mraz in sneg. Vreme je zadeva, na katero pač nimamo vpliva. Imamo pa ga na naše lastno delo in ustvarjalnost. In pri tem ne zamujamo. Tako kot vsako leto smo tudi letos v aprilu pripravili izid našega literarnega glasila Čar besede moje in literarni večer, povezan z njim.

Letošnje praznovanje dneva šole smo povezali z iskanjem, s prepoznavanjem in predstavitvijo različnih kulturnih in športnih talentov. Naši učenci so se predstavili kot pevci, plesalci, instrumentalisti, gledališki igralci, akrobati, športniki in uspešni tehniki. Čar besede moje pa je priložnost za predstavitev naših literarnih in likovnih talentov. In ko potegnem črto pod vsemi dogodki in izdelki, sem izjemno vesela, saj lahko s ponosom rečem, da imamo na naši šoli veliko število ustvarjalnih otrok na različnih področjih. Ob tem pa seveda ne smemo pozabiti še na eno pomembno reč: na naše učiteljice in učitelje, ki nudijo učencem možnost in priložnost za izkazovanje talentov. Obojim, učencem in učiteljem, iskreno čestitam za odlično opravljeno delo.

Vsem bralkam in bralcem želim obilo užitka ob prebiranju glasila, iz katerega kipi toliko otroških sanj in mnogo sporočil, zaviti v domišljajske zgodbe, namenjenih nam, odraslim. Prislunimo jim.

Tatjana Vaupotič, ravnateljica

Brina Terbuc, 4. a

IN ...

KURJI BOJ

(odlomek)

Prostor: za neskončnim zidom.

M: Kaj?! Kaj pa delaš?! Je to sveta Pica?!

J: Aha. Pa kaj?

M: Si nor? Ne moreš vendar jesti svete Pice! Nad nas boš priklical nesrečo!

J: Ah, ne verjamem tem vražam. Boš še ti kos?

M: Izgini od tod, preden te kdo vidi!

J: Si pa res neumna kokoš, Marjetka. Resnično neumna. Saj je samo stara Pica.

S: Stojta! Kdo sta? JE TO SVETA PICA?!

M: Zdaj pa imaš, Joža. Ti neumni pav.

S: PRIMITE JU!! OSKRUNILA STA SVETO PICO!!!

M: Hej! Hej, jaz nisem z njim! Hotela sem ga posvariti!

S: UTIHNI!! Nesrečo sta priklicala nad nas.

S: Zvežite ju s pasom oddolžitve.

Čez nekaj časa pri kurjem kralju.

K: Zaprite ta dva v ječo! Naročite pasu oddolžitve, da jima skuri vse perje.

M in J: NE!

K: O, ja. Še skupila jo bosta za to, kar sta naredila. Nihče ne poje svete Pice in ostane nekaznovan.

V ječi.

M: Vsega si ti kriv, Joža! Brez tebe ne bi bila tu. Zaradi neumne Pice.

J: Ah, tako ali tako ni bila dobra. Mislim, da sem našel že košček plesni, veš. In kot vidiš, ni prišla nobena nesreča. Vso perutnino za neskončnim zidom so pošteno naplahtali.

M: Umrla bom tukaj zaradi tvojih podvigov.

J: Res? Jaz že ne. Poklical sem pava Lomeža, da mi bo pomagal. Ne misli, da sem se kar tako odpravil jest sveto Pico ...

Neven Borak, 9. a

LJUBEZENSKA ZGODBA

(odlomek, zapisan v neknjižnem jeziku)

Po nekaj urah hoje.

Noj: Kak sn utrujen!

Kača: Tak dolgo že hodima oz. jaz lezem,
pa še vedno nisma našla vode!

Noj: Mislim, da nekaj vidim!

Kača: Misliš tisto palmo?

Noj: Ja! Jo ti tudi vidiš??

Kača: Seveda!

Noj: Juhu! Potem ni privid!

Kača: Še več palm vidim in veliko vode!

Noj: Končno se bom lahko odžejal!

Ko prideta do oaze.

Noj: Že dolgo nisem videl tako lepega kraja!

Kača: Jaz tudi ne!

Noj: Tak sem srečen, kar skočil bi v vodo!

Kača: Prav, jaz te bom kar tukaj počakala.

Noj v vodi.

Noj: Kako se paše osvežiti!

Kača: Boš kmalu konec? Doma me čakajo!

Noj: Takoj, samo iz vode zlezem.

Kača: Ves si moker!

Noj se otrese in poškropi kačo.

Kača: Nehaj, cela bom mokra!

Noj: Saj to je ravno namen škropljenja!

Ko se vrmeta.

Noj: Hvala, da si mi pomagala iskati vodo!

Kača: Ni zakaj! Saj veš, da rada pomagam.

Noj: Ti lahko vrnem uslugo in te povabim
na zmenek?

Kača: Seveda! Z veseljem!

Na zmenku.

Noj: Kača, nisem imel poguma, da bi ti
priznal, da te imam rad!

Kača: Tudi ti si mi bil ves čas všeč!

Noj: Kača, bi se poročila z mano?

Kača: Na svetu ne bi mogla slišati lepših
besed! Da, poročila se bom s tabo!

*In potem sta se kača in noj poročila in
srečno živela do konca svojih dni.*

Eva Veselič, 7. b

Nik Leskovar, 4. b

VOJNA - KRATKA ABSTRAKTNÁ DRAMA

(ZAPISANO V NEKNJIŽNEM JEZIKU)

Na hodniku je visela vrečka, v vrečki mapa, v mapi list, na katerem je pisalo VOJNA.

N: Stari gle to.

A: Ja ke, se je samo vrečka, hoj grema!

N: Ne, poglej, kaj je not?

A: Hoj, grema no, mudi se, ke boš s toto oranžno mapo?

N: Ne, to je posebna mapa.

A: Ja, glih ja.

N: Ne res, to čutim, čutim to.

A: Ze pa boš še začel, da čutiš na vodi.

N: Ja res, na vodi čutim, kako si vedel?

A: Ja, kdor zna, ta zna.

Po pouku, na igrišču. Nik se poslovi od prijateljev, s katerimi je igral košarko, in gre k Aneju.

N: Ej, jaz nemrem pozabiti one vrečke, zdela se mi je kot čudežna, magična.

A: Lepo te prosim ne pretiravi s toto mapo.

N: Ne, res, Anej, čutim, da je bila ta mapa nekaj posebnega.

A: Lepo prosim, nehaj!

N: Zanima me, kaj je bilo v mapi, če je bilo kaj v mapi!

A: Nik, nehaj, domov morava!

N: Že grem. Ampak me res zanima, kaj je v mapi?

Na poti domov iz šole.

A: Jutri pišemo test. si se ke učil?

N: Kako test, koga briga, ke sploh pišemo?! Mene zanima, ke je v mapi.

A: Ja, vem, si že tisočkrat povedo!

N: Takoj moram zvedet ... ke je v mapi.

A: Adijo!

N: Adijo!

Zjutraj v šoli (četrtek).

A: Zdravo, dobro jutro, si se učil geografijo?

N: Ma, neke malega. Ne glih.

A: Aha.

N: Glej, vrečka! (Nik odpre vrečko, vidi, da je v njej mapa. Jo odpre ... Začudeno pogleda.)

A: Kaj piše?

N: VOJNA!

A: Kak to misliš, VOJNA?! (pogledata se)

N: Ne vem.

Doma. Zvečer v postelji.

N: Ne vem, kaj je s tem misljeno. VOJNA? (Nik sanja).

V šoli med odmorom (petek).

A: Si že ugotovil, zakaj vojna?

N: Ne.

A: Danes dobimo teste nazaj.

N: Mene je strah. (Nik spet vidi vrečko na hodniku, ne upa si je pogledati.)

A: Grema hitro! (Z Anejem hitro tečeta mimo.)

Na poti domov.

N: Strah me je.

A: Mene tudi.

Pred njiju se postavi Veliki mož.

VM: VOJNA.

N (prestrašeno): Jooj. ...!

A: Teciva!

Špela Malovič, 7. b

DAMSKI DIALOG

Elizabeta: Si slišala, kaj se je zgodilo?

Marta: Kaj? Se je kaj novega dogodilo?

Elizabeta: Ničesar še nisi slišala, draga gospa? V vasi se dogajajo čudne stvari!

Marta: Kaj se dogaja? Povej mi zdaj ti!

Elizabeta: Tam doli, v dolino, smrt je prišla! Barona Jurija kap je obšla.

Marta: Uboga njegova gospa. Vsaj veliko denarja bo zagotovo našla.

Elizabeta: Bo kar prevzeta postala, ko toliko denarja bo sama pobrala.

Marta: To je res, draga gospa, ampak v vasi je še večja tragedija bila.

Elizabeta: Kaj se še lahko zgodi, tam doli, pod gradom?

Vida Glatz, 3. c

Katja Indžić, 4. a

Marta: Vaška gospodična je s tvojim sinom odšla.

Elizabeta: Kaj praviš? Sem slišala prav? Vaška gospodična je z mojim sinom pobegnila?

Marta: Seveda, seveda, vse to je res. Pravi vaški škandal.

Elizabeta: Potem pa hitim, da to tragedijo preprečim.

Marta: Adijo, draga moja.

Elizabeta: Zbogom, odšla bom do Boga.

Laura Lorbek in Polona Kolarič, 8. b

... PESEM ...

RAZMIŠLJUJOČE PESMI

1
Zmeraj vsi pravijo,
da povej ljudem, kaj te
teži.
Priznaj jim vse,
kar ti na duši leži!
Ko povem jim vse to v
obraz,
pa pravijo, da to nisem
pravi jaz.
Šploh ne najdem pravih
besed,
kako opisati ta nered.
Nihče se ne strinja,
ko dodam kakšno
opombo,
vsí mislijo, da sem
blazna,
ko se ne strinjam z vašo
pripombo.
Človek kar ne more
verjeti,
da ljudje resnice ne
znamo sprejeti!
Cel svet je zlagan,
malo kje je kdo srečen
vsak dan!
Čprav resnica je grda,
imam rajši to, čprav
boli!
Ker ko nastane laž,
potem šele v srcu zaskeli!
Ljudje smo takšni egoisti,

vsí zeleni od zavisti,
nihče ne sprejema
resnice, kakršna je,
nihče ne more živeti,
brez da se na drugega
ozre!

2
Misel, ki ti polepša dan,
ki te nežno zbudi,
ko si zaspan,
te rahlo predrami iz sanj
in prikljče nasmeh na
plan.
Spomladansko sonce za
iskrene ljudi
in prijazne besede,
za takšne, kot si ti.
Lepi pogledi
karizmatičnih oči,
veliko srce,
ki se od radosti šibi.
Prekrasni ljudje,
ki so tukaj za té
in nežnosti polno za tvoje
roké.
Lepe cvetlice
z veliko ljube resnice
in pozornosti polne,
drobne kresnice.
Hladen vetrič, pravljičnih
modrosti

ter mnogo in mnogo
mladostniških norosti.
Edinstvena glasba, polna
iluzije
ter tisoč skrivnosti skrite
fantazije.
Vse to in dober nasvet
ljubljenih oseb polepša ti
svet.
Popetri še tako prazne
dni
in vlije v njih optimistične
stvari.
Zaradi tega in vseh lepih
reči
se na svetu veliko bolje in
lepše živi!

Jure Vogrin, 3. b

3

S tihimi koraki
se je podala na pot,
ni vedela, ne kam, ne kod!
Samo hodila je,
brez da bi vedela kam,
le podala se je v svet prostran ...
Morda z namenom,
morda brez njega,
nihče ni vedel,
dokler niso videli njega!

Bil je z njo,
držal jo je za rokó,
Skupaj sta hodila
in tiho, majceno srečo sta lovila!
Končno sta jo našla -
v žep sta jo skrila,
od takrat,
nihče ni videl, kod sta hodila!

Katja Herga, 9. b

PESNIŠKI FRAGMENTI (BREZ LOČIL)

1

treba se je živjet',
pozabit' na vse
in znoret'
muzika je glavna
to je to
BUM BUM BUM
je vse kar potrebujemo
sem kar sem
to je moj stil
te pravice mi nihče ne bo
kratil
mígamo z boli
zapeljujejo nas zvoki
zato si zatísnite ušesa
prihajajo house nebesa

2

preveč kompliciraš
preveč se sekiraš
preveč kritiziraš
najraje se prepiraš
toda le jaz vem da
blefiraš
čeprav me pred drugimi
ne poznaš

za popularnost dan za
dnem garaš
vse od sebe daš
samemu sebi težko
priznaš
da sem jaz vse kar imaš

vsi ti lažni nasmehi
pred drugimi skriti grehi
vse to je laž
in ti jo dobro voditi znaš
ampak v bistvu sem le jaz
vse kar imaš

3

skupaj sva popolna
kot sestavljanke
ki na žalost nikoli ne bo
sestavljena
skupaj rušiva zidove
skupaj najina ladja plove
skupaj sva enaka
oba bedaka
ni nama lahko
in vse to zato
ker sva kot sestavljanke
ki nikoli ne bo
sestavljena.

Bernarda Petek, 9. b

PESEM O PREŠERNU

Najlepša tvoja pesem
nastala je za nas
in za en sam slovenski glas.
Nastala je za našo domovino,
zato te še zdaj čisto vsi slavimo.
Pojemo jo vsi Slovenci,
pred celim svetom govorimo,
ter s sedmo kitico
predstavljamo slovensko domovino.
Ti, France Prešeren, in tvoja Zdravljica -
to čista je resnica,
da privabljata ponos na vsa slovenska lica!
In še druge vse pesmi tvoje -
vsakdo z veseljem jih zapoje.
Saj v vsaki je kanček tvojega življenja,
v vsaki trenutek veselja in trpljenja.

Bernarda Petek, 9. b

DRAVI

Včasih so v tebi še perilo prali,
ampak danes to žal ni več mogoče,
saj se ob pogledu nate
še moja stara mama zjoče.

Namesto modra si rjava
kot posušena morska trava,
iz dneva v dan je slabše
in mislim, da nikoli ne bo bolje,
razen če bodo vgradili čistilne naprave,
ampak to ni odločitev matere narave.

Tvoji izviri so čisti in nedolžni,
a ko prideš do nas,
se spremeniš v odpadno vas.

Še naprej dereš preko planjav
in se združiš z drugimi rekami.

Ti si misliš,
da ti bo v družbi sestic bolje ...
zares močno onesnažujete Črno morje.

Eva Veselič, 7. b

Eva Žlahtič, 1. a

DRAVA

O Drava, Drava,
kako krasna si postala.
Vem, dosti si doživela,
a še ne najlepšega dela.
Poglej, kdo prihaja,
tvoj stari kolega,
zato le brž do njega stopi
in nič več tožna ne bodi.
Tvoj DJ prihaja,
ki te z glasbo osvaja.

Evelin Ljubša, 7. b

Vito Levstik, 3. c

UGANKI

Je zgodba na koščke razdeljena,
ne slika ne oblika prepoznavna,
sestavi jo in ti bo razkrita
in ne več neznana slika.

Odgovor: Sestavljanica

Sije sonce bolj toplo,
ptički glasneje pojejo,
vse takrat ozeleni,
tudi medved se zbudi.

Odgovor: Pomlad

Zala Veselič, 3. c

MOJE RIME PO PESMICI FRANCIJA SAKOVIČA

Na besedo limona se rimata dva bonbona,
na besedo kost rima se tisti stari most,
na besedo sinica se rima moja najslajša
pica,
na besedo gugalnica prilepi se kuhalnica,
brisalec pobriše napacani palec,
eksplozivna beseda smodnik se razneži na
dotik, jok se sprevrže v šok,

beseda rima se ujema s priimkom Solina,
čista Božena je spomin na besedo higiena,
ljubezen je lahko bolezen,
narisana packa je lahko zanimiva maska,
sok se prevrne na bok,
strupena kača je na primer klopotača,
na besedo kras se rima mraz
in za imenom France zakličemo: »JUHEJ!«

Laura Simonič, 3. b

ČUDEŽNI CVET

Videl sem nenavaden cvet,
ki bil je čudežno lep.
Gostil je čebele
in čudežne ptice,
pod njim je vrtnarka gojila najlepše cvetlice
...

Je zrasel visoko tako,
da komaj metulji ga dosežejo,
je najlepši cvet,
ki krasi naš svet.

Dominik Lampret, 5. b

ČUDEŽNA ROŽA

Sonce sveti
in se veseli,
metulji se lovijo,
cvetlice dehtijo,
vrtnar prihiti
in pomlad se dobro prebudi.
Toda ena cvetlica še zmeraj leži,
vrtnar jo z vodo »pognoji«.
Roža vzcveti,
v njej si, mama, ti.

Niko Rakuš, 5. b

Špela Čuš, 4. a

ČAR-OVNI-CA

Tina je čarovnica fina.
Ima prijatelja delfina.

Delfin Lin-Lin
je zelo bolan ...
Delfin kašlja,
bruha in vročina
ga kuha.

Tina čira, čara,
a vročine ne odčara.
Zdaj poskuša še z
napojem. Vanj
bo dala pest bonbonov,
žabje krake, mišje repke
in še pajke.

A to nič ni pomagalo,
še bolj kislo se drži,
pa ga požgečka
in ozdravi ga.

Lorena Hamler, 4. a

V PIRAN

Z ladjico v Piran smo se peljali,
vse okolje tam smo spoznali.
Na pomolu smo pristali,
in se izkrcali.
V akvarij smo šli,
da bi ribe videli.
Tudi na Tartinijevem trgu smo bili
in se tam zabavali.
Blizu spominke smo kupili
in jih staršem podarili.
Potem na pico smo odšli
in jo pojedli.
Ko lačni nismo več bili,
nazaj smo odrinili.

Julija Menoni, 5. c

Sara Glatz, 4. a

LADJI

Reže gladino ladijski premec.
Reže, kot rezilo skozi modre valove,
hiti, brez prestanka,
na obale nove.

Kako spokojno je življenje tvoje pločvine.
Ploveš, nikoli ne zmanjka poti,
kaj ti bodo v globokih vodah škodile čeri?

Čudim se tej železni banji.
Ko gledam svoje rjaveče telo, vem,
da ne bo nikoli rezalo valov
in prebilo zidov,
ki jih postavlja narava.

Mučno je moje življenje.
Samo trpljenje -
in zlahka se zgodi,
da se nabodem na čeri.

Zavidam ti,
ko tako pluješ brez prestanka,
zadovoljna ...
Zate smrt je uganke.

Neven Borak, 9. a

NOJEVA PESEM

Noj preselil se je iz
puščave,
dovolj mu je bilo vroče te
narave.

V mesto se je preselil
in ničesar se ni bal,
obljubil si je,
da večno bo tam ostal.

A nekega dne
presenečenje se zgodi,
ko pije jutranjo kavo,
nesreča ga doleti.

Poplave in voda uničijo
vse,
nič hujšega ne bi moglo
zgoditi se.

Naj odloči se,
da se vrne tja,
od koder je prišel,
in zaobljubi se, da za nič
na svetu
v mesto ne bo več šel.

Noj tava sam, tam, po
puščavi
in misli si, kako kruto je
v tej naravi.

Sonce žge,
puščavski veter piha,
to res ni fer,
reče nojev prijatelj Miha.

Miha je puščavska lisica
in je hujši kot največja
tatica.

Noj se ga želi otresti
in vodo poiskati,
a Miha mu hoče
pomagati.

Še vedno tavata po
puščavi,
ko noj zagleda zaklad
skrit
in Miha mu reče,
da ima privid.

A ta zaklad ni denar,
ampak voda,
ki je v naravi največji dar.

Eva Veselič, 7. b

KDO SI?

Zmeraj želiš si,
biti nekdo drug,
ne tista oseba,
ki v tebi je duh.

Poglej v svojo dušo,
pokaži se ti,
živi življenje,
saj, kdor ga živi,
v notranjosti sebe
čuti druge ljudi.

Carina Petrič, 5. a

Brina Terbuc, 4. a

UGANKA 1

Bela,
s črno liso na krilih,
vrača se v gnezdo,
žabe lovi,
na eni nogi stoji.

Odgovor: Štorklja

LJUBEZENSKA

Kaj bilo mi je treba, da sem zagledala v
tega se bedaka,
na svetu, tem širokem, ne bom našla
takšnega junaka,
srce sem mu podarila,
zdaj on strl je moja krila.
Čisto sem že na tleh,
ne vidim več poti naprej,
sploh ne veš,
kako se počutim, glej ...
Upam, da čez čas bom pozabila,
kako močno sem ga ljubila,
spet, po drugi strani, nočem ga pozabiti,
iz mojega srca ga izpustiti.

Lea Šalamun, 8. b, in Eva Štefanec, 8. c

Lana Kolarič, 4. c

UGANKA 2

Jem vse
ali pa sem specializiran.
Vse, kar odpadno je,
v meni pristane.

Odgovor: Koš za smeti

Aljaž Simonič, 5. a

UMORJENI PIJANEC

Nekoč, ko tema je bila ponoči,
odšel je iz gostilne proti svoji koči.
A še preden do doma je prišel,
nekje v temi zaslišal se je glasen strel.
Takoj se vprašal je, kot se bi mi vsi,
kaj za vraga se zdaj tu godi.
Saj lahko si mislite, da bil je kar pijan,
zato zanašalo ga je na vsako stran.
Proti gozdu se odpravi,
v središču gozda pa naenkrat se ustavi.
Videl, tam v listju, v krvavi luži je ležati,
nekaj, da začel se je bati.
Zaslišijo kar trije se koraki,
še preden bi obrnil se,
začutil v hrbtu ostro bolečino je.
Prepičilo ga hladno je rezilo
in še preden bi pogledal, kdo je bil,
odjeknil je še en glasen strel.
Pijanec zgrudil se je na tla
in še preden zadnjo besedo bi izdaval,
si življenje svoje je zapravil.

Tomi Petek, 8. b in
Ana/Maja Bernhard, 8. a

PESMI O PESMI

1

Pesem nesem, ker sem resen,
rad jo nesem, ker sem besen.

V pesmi se rad podim,
ker se znojim.

Pesem rad napišem in jo podpišem.

Rad jo posodim in jo razložim.

Pesem gleda dol z Bleda.

Vid Težak, 7. a

Tjaša Lorbek, 5. b

2

Pesem je nekaj,
kar iz besed nastane,
je nekaj,
kar iz čustev postane
in ostane tam,
kjer je pravo mesto zanje.

Če pesem lepa se ti zdi,
ti v srček prileti,
če pesem smešna se ti zdi,
se ti srček nasmeji,
če pesem polepša ti dan,
ostaneš večno nasmejan!

Klara Mesarič, 7. a

3

Pesem je pesem.
Samo ena melodija,
več besed
in naša domišljija.

V pesmi je možno vse:
od tehnologije
do domišljije.

A naša domišljija
je vaša melodija,
mi smo jo napisali,
vi ste jo narisali.

Špela Fras, 7. a

4

Pesmi na svetu je veliko,
ena izraža se mogočno,
druga pa skromno.

Poišči svojo pravo pesem,
ki pomeni ti veliko,
pri iskanju pa ne bodi resen,
le z veseljem naredil boš veliko.

Morda tvoja pesem opisuje svobodo,
kot je majhne ptice dan,
ali pa ljubezensko samoto,
ki priznati je nočeš sam.

Le poišči pesem pravo,
izraz veselja na obraz,
če šel boš na to odpravo,
pa se spomni še na nas!

Nuša Vučinič, 7. a

5

Prava pesem je moja pesem.

V tej pesmi je pravo vse:

prava ljubezen, prava izpoved,

pravo bogastvo, prava moč,

prava veličina, pravi ljudje,

še moja mama in ata,

ki v vsem podpirata me.

Mia Kopold Metličar, 7. a

6

Ko se zvečeri,
ko sonce že za hribe hiti,
takrat se čudne reči dogajajo.
Svinčniki, radirke in barvice
kar same vstajajo.

Takrat, ko luna sveti res močno,
takrat svinčniki že pišejo.
In že nastajajo pesmi za male in velike,
nekatero so tudi brez pike.

Pišejo in pišejo, vse do polnoči,
dokler lunin sij ne izpuhti.
Takrat se vsi v vrsto postavijo
in pravo pesem pripravijo.

Zjutraj, ko se pesnik zbudi,
na njegovi mizi že prava pesem stoji.
In če ste pesnik tudi vi,
raje spite odprtih oči,
ker ob polnoči se dogajajo čudne reči.

Lucija Sevšek, 7. a

MOJ PRIJATELJ

PRIJATELJ je ta,
ki ti pomaga,
ko proti tebi sta dva.

S PRIJATELJEM gledava v svet
in si nekaj zaželim,
pa če le skupaj miživa.

Ko pri PRIJATELJU spim
in se zjutraj zbudim,
ga zagledam in se mu nasmejim.

Če PRIJATELJA sta dva,
se ne kregata, rada se imata
in vesela sta.

Kaja Maroh in Tamar Korpar, 6. a

PESEM O JAPONSKI

Potres se je zgodil,
polovico ljudi na Japonski skoraj ubil,
valovi so prišli,
polovico države so poplavili.

Japonska zdaj trpi,
v velikih solzi se topi ...

Nik Osmančević, 6. a

ŠTEVNIKI

Števniki so se prešteli
in so se pri tem ušteli.
Tako nastala je nova snov,
ki se števnik je imenovala,
tako nastali so naši števniki,
ki so se igrali
in se pri tem s štetjem bahali.

Tilen Čuš in Žiga Ramšak, 6. a

NESREČNA PIKA

Pesem, pesem, pesem ...
Oh, saj nisem resen!

Teh pesmi je toliko,
pa skoraj vse se končajo s to bedno piko.

Zakaj pa s piko?
Zakaj ne z lepo sliko?

Kaj pa bi s sliko?
Saj je le kvadrat, ki ima svoj format,
na njem pa je raztrgan copat.

Mislím, da mi tale copat pravi,
naj grem raje spat!

Taja Islamović, 6. a

ZMAJ V GLEDALIŠČU

V GLEDALIŠČE JE PRIŠEL ZMAJ,
NAREDIL JE TAK DIRENDAJ,
KOT GA LAHKO NAREDI LE PRAVI
ZMAJ.

LJUDJE SO SE TAKO ZBALI,
DA SO KAR ČEZ BALKONE SKAKALI
IN MILOSTI ISKALI.
ZMAJ SE JE NAVELIČAL TE
PREDSTAVE
IN NI MU BILO VEČ DO ZABAVE,
V KOTU JE MIRNO STAL IN
PREMIŠLJEVAL.
ČEZ NEKAJ ČASA SE JE ZMAJU
POSVETILO,
DA GA DOMA ČAKA KOSILO.

POTEM JE V GLEDALIŠČE PRIŠEL
ŽUPAN,
KI JE NAREDIL GLEDALIŠČE V
GROZIŠČE
IN JE POSTAL SPET ZASPAN.
ZMAJA JE TO TAKO RAZJEŽILO,
DA MU JE SRCE POPENÍLO!
ZMAJ JE NAREDIL PROTINAPAD
IN JE VSE MEŠČANE
PRETRESL DO GAT.
ZDAJ BO KONEC TE POVESTI,
VAS NOČEM Z ZMAJEM
ŠE BOLJ PRESTRAŠITI IN
PRETRESTI!

Jure Pišek, 6. a

POŠAST

Nekoč je živela pošast,
ki je imela nad celim svetom oblast,
in ji je bilo tako dolgčas,
da je hotela suženj postat' .

Ko so ugotovili,
da hoče suženj postat' ,
so ji takoj vzeli oblast.

Pa je suženj postala
in je samo garala

in je zaspana postala.

Potem je ugotovila,
da jo je oblast
nazaj pritegnila.

Spet je na prestol sedla
in se obilno najedla.

Miha Jerebic, 6. a

... SE SAMA SESTAVI!

KOMAR MARKO IN PAJEK NIKO

Nekega sončnega dne je komar Marko ležal na svojem zelenem listnatem ležalniku. Gledal je v nebo in premišljeval: »Kaj, če bi bil pajek? Potem bi spletel mrežo in lovil komarje, muhe, mušice ... To bi bilo strašno. Lovil bi komarje, pa sem sam komar.« Ko je prišla noč, je postal komar Marko lačen. Rekel je: »Grem poskusiti kri pajka Nika, zagotovo že spi. In komar Marko je pozabil, kje živi pajek Niko. Nato se je zaletel v nekaj lepljivega. Ko je razmišljal, v kaj neki se je zaletel, je pred njim zagledal pajka Nika. Komar Marko je vprašal: »Ali me misliš pojesti?« »Prosim, usmili se me,« je rekel komar Marko. Pajek Niko je rekel: »Usmilil se te bom, če mi pomagaš splesti novo mrežo.« Komar Marko je odvrnil, da mu bo pomagal. Postala sta dobra prijatelja. Komar Marko je pomagal pajku Niku splesti novo mrežo, pajek Niko pa je komarju Marku pomagal poiskati otroke, da je lahko za večerjo srkal slastno svežo kri. Vsak dan sta se skupaj igrala. Nekega dne sta dobila pismo, na katerem je pisalo: Pridita na zabavo prijateljstva, ki bo v nedeljo. Ker je bila sobota, je bila zabava prijateljstva že jutri. Prijatelja sta bila nestrpna. Ta dan je hitro potekel. Naslednje jutro je bila nedelja. Pajek Niko in komar Marko sta odšla na zabavo prijateljstva, ki je bila namenjena njima. Saj to je nekaj posebnega, da sta pajek in komar lahko prijatelja. Saj pajki jedo komarje. Pajek Niko in komar Marko sta sedaj živela srečno življenje.

Vida Glatz, 3. c

MOJE SREČANJE Z VILO

Z BABICO SEM ŠLA NA SPREHOD V GOZD. ZAGLEDALA SEM LEPE BARVNE LISTE, ZATO SEM JIH ŠLA NABIRAT, KO SEM NAENKRAT ZAGLEDALA MALO VILO, KI JE SEDELA NA NAJLEPŠEM LISTU V GOZDU. VILA JE IMELA DOLGE RJAVE, SKODRANE LASE, DOLGO, MODRO OBLEKO IN SVETLO MODRE ČEVLJE TER SVETLIKAJOČO PALČKO Z ZVEZDO NA VRHU, KI JE SPUŠČALA BLEŠČICE. ZRAVEN STA BILI ŠE DVE VILINI PRIJATELJICI. ENA JE BILA OBLEČENA V ZELENO OBLEKO, DRUGA PA V SIVO. VSAKA JE IMELA ENO MAJHNO ŽIVAL. MODRA VILA JE NA RAMENU NOSILA PTIČKA, ZELENA JE IMELA ZAJČKA IN SIVA VILA LEPO MUČO. VSAKA SE JE IGRALA S SVOJO ŽIVALJO. NJIHOVA IGRIVOST JE BILA TAKO LJUBKA, DA SEM SI ZAŽELELA DOBITI ZA BOŽIČKA ENO ŽIVAL. BABICO SEM PROSILA, ČE BI MI POMAGALA URESNIČITI TO ŽELJO. NA TIHO SVA ZAKLICALI MAJHNIM VILAM: "ALI BI LAHKO PRENESLE MOJO ŽELJO BOŽIČKU? TAKO ZELO SI ŽELIM IMETI MAJHNEGA HRČKA." VILE SO SE SLADKO NASMEJALE, PRIKIMALE IN ODLETELE GLOBOKO V GOZD.

TJAŠA ŠTIBERC, 4. B

MEDVED - MEDVEDEK

Živel je medved, bolj medvedek. Zelo rad je lizal med, ki pa ni bil med, ampak sladki medek. Živel je v hiši, ki pa ni bila hiša, ampak majhen brlogec z vrati, manjšimi vratci. Pri kuhinjski mizici je imel stolček, na katerem se je rad pozibaval. V zgornje nadstropje so vodile stopnice, ki niso bile stopnice, ampak stopničke. Ali veste, kam so vodile? K medvedkovi postelji, seveda! Medvedek je legel vanjo in si začel peti pesem, ki pa ni bila pesmica, ampak uspavanka.

Niko Lazar, 3. b

ZGODBA O DEKLICI S ČRKO I

Nekoč je živela deklica, ki se je zelo rada fotografirala, saj se je morala na fotografijah lepo smejeti.

Hotela je biti še bolj fotogenična, zato je šla na trg in si kupila črko I. Pri vsakem fotografiranju jo je imela s seboj in z njeno pomočjo se je še bolj široko smejala: »Iiiiiiiiiiiiiiiii«.

Neke noči pa ji je črka zbežala v gozd, deklica pa za njo. V gozdu je črka I srečala volka, ki te črke še ni poznal, saj je imel s seboj le črko U. Tudi črka I mu je bila všeč, zato sta se nekaj časa družila in volk se je naučil režati.

Črka I pa je začela jokati. Po dolgi gozdni poti je zavila domov in našla v postelji jokajočo deklico. Vprašala jo je: »Zakaj jočeš?«

Ko je deklica zagledala svojo črkasto prijateljico, se je zelo razveselila in jo objela. Dolgo jo je objemala, saj je v gozdu ni našla.

Naslednji dan sta se šli fotografirat in obe sta se lepo držali in smejala. Bili sta srečni.

Kaja Biškup, 3. b

MOJA MAMA

Moja mama je prijazna in ljubezniva. Imam jo zelo rad. Ime ji je Romana. Je v moji družini in lepo skrbi zame in za ostale.

Zna se zabavati in je zelo smešna. Včasih se kaj skregava, a se hitro pobotava. Zelo lepo igra glasbila, klavir in flavto ter lepo poje. Zelo dobro zna tudi kuhati.

Ima srednje dolge, rjavo-črne lase in zelene oči. Nosi čevlje s petami. Njen hobi je badminton.

Zelo rada mi pomaga, če česa ne razumem. Stara je devetintrideset let. Rad jo imam zaradi vsega tega. Ona me ima tudi zelo rada. Daje mi varnost, toploto, ljubezen, dom ... Moja mama je zelo prijazna, zabavna, zanimiva. Ko sem z njo, mi ni nikoli dolgčas. Skupaj se igrava, zabavamo, učiva.

To je moja mama.

Marko Hozjan, 5. b

● MAMI

Mamo imam zelo rada in mi veliko pomeni, je ena in edina.

Ime ji je Milena. Ima črne lase in rjavo-sivo-zelene oči. Zelo rada ima živali, vendar ne pusti, da bi bile v hiši. Imam jo zelo rada, saj vem, da se lahko zanesem na njo in ji zaupam. Mnogi pravijo, da je mama najboljša prijateljica in res je. Pomaga mi premagovati vse težave in probleme. Zelo je ustvarjalna, kar tudi meni daje navdih in spodbudo. Zelo rada ustvarja. Razjezi se, če ne pospravim sobe ali kaj pozabim. Rajši ima, da ji za rojstni dan sama kaj naredim, kot da ji kaj kupim.

Moja mami je najboljša na svetu.

Anamarija Uršič, 5. b

NEZNANI MARSOVČKI

Nekega dne, ko je mala Lina še spala, je naenkrat nekaj v čisti tišini zaropotalo. Lina se je takoj zbudila in prestrašeno gledala po svoji sobi.

Pogledala je do omare, do igrač, do okna in zagledala je nekaj zelenega, fluorescentno zelenega. Vstala je iz postelje in zelo počasi hodila bliže. Zdaj je že videla ena, dve, tri oči in dve luknji na sredini nekakšnega lika. Kasneje je zagledala še veliko odprtino. Prišla je že povsem blizu in videla, da bi to lahko bil obraz Nezemljana. Bil je Marsovček. Odprla mu je okno in ta ji je rekel: »andrip aniL.« Lina ga je pogledala z dvignjenimi obrvmi na obrazu in s široko odprtimi usti. Bila je zelo pametna deklica in si je besede obrnila in rekla: »ib jak ledej?« Navdušeno je izgovoril: »adeves.« In odkimal z glavo. Čez nekaj trenutkov je že jedel: čokolado, bonbone ... Ko ji je

Marsovček povedal: »emi im ej aniT ni mes akčvosraM.Ib alš z onam an sraM?« In tako sta šle. Na Marsu je spoznala veliko Marsovčkov, ko se je spomnila na uro. Hitro je pogledala na svojo ročno uro in videla je, da je 14.00. Marsovki Tini je rekla, da mora takoj domov. Ta jo je pomirila in ji rekla: »Ko na Zemlji mine 10 sekund, pri nas poteče 10 ur.« Torej njena ura na Marsu ne kaže pravilno. Na Zemlji je ura šele polnoč. Tako je Lina še nekaj časa ostala pri Marsovčkih.

Nekje, v daljavi, je slišala znani glas, ki je klical njeno ime. Šele ob ropotu vrat njene sobe, ko je zagledala mamo, se je zavedla, da so to bile samo sanje. Izginil je vesoljček, na nosu se ji je pojavil mozoljček ... in te zgodbe je zaenkrat konec!

Katja Indžič, 4. a

OSTRŽEK IN PODMORNICA

Ostržek je bil poreden fant in rad je lagal. Vsakič, ko se je zlagal, mu je zrasel daljši kovinski nos, iz nosa pa žebliji.

Nekega dne se je z očetom odpravil loviti ribe. Mimo je priplaval strašno velik morski pes in pojedel očeta. Ostržek je ves žalosten odplul na bližnji otok. Tam je razdril svoj nos in s pomočjo žeblice sestavil podmornico v obliki ribe. Upal je, da se bo podmornica v obliki ribe morskemu psu zdela slastna in jo bo pojedel. Čakal je samo pet minut, ko je mimo res priplaval morski pes. Planil je na podmornico in jo pogoltnil. Ostržek se je znašel v temnem

prostoru. Zaslišal je glasno kolcanje. Vesel je spoznal, da je to njegov oče. Srečna, da sta se našla, sta se začela žgečkati. Ostržek je po pomoti požgečkal tudi morskega psa po njegovih škrgah. To je povzročilo, da je morski pes kihnil s tako močjo, da sta oče in Ostržek zletela ven iz njegovega trebuha. Bila sta rešena! Oče se je zahvalil Ostržku za njegov pogum in objeta sta se odpravila domov.

Ker je Ostržek naredil dobro delo, mu je za nagrado zrasel pravi človeški nos.

Luka Černila, 4. a

RDEČA KAPICA?

Nekoč, predavnimi časi, je živela Rdeča kapica. Mama je tisti dan Rdečo kapico poslala v trgovino po čokolado, super bonbončke, rdeči biskvit in borovničev čaj. Rdeča kapica se je takoj odpravila v trgovino. Ko je prišla, je začela iskati čokolado. Ko jo je zagledala, ji je ta spregovorila: »Kaj pa delaš? Te niso naučili olike?! Čokolado se ne jemlje! Še posebej, če jih misliš pojesti!«

Dala jo je v košaro in šla iskati super bonbončke. Ko je zagledala super bonbončke, so ji ti spregovorili: »Kaj ti bodo trije paketi bonbončkov, saj nisi tako sladkosneda. Kupi katere druge bonbončke! Mi smo samo za Robinovo pito.«

»Saj to tudi nameravam! Spekla bom Robinovo pito.«

Vzela je tri pakete super bonbončkov, potem pa začela iskati rdeči biskvit. Ko ga je zagledala, ta ni nič spregovoril. Rdeča kapica se je začudila. Mislila si je, da je dobro in šla iskati še borovničev čaj. Ko ga je našla, ji je borovničev čaj spregovoril: »HVALA. DA SI ME KUPILA. ŽE DOLGO SEM SI ŽELEL. DA ME BI KDO KUPIL IN ZDAJ SE MI JE ŽELJA URESNIČILA.«

Rdeča kapica se je takoj odpravila domov in z mamo začela peči Robinovo pito. Ko sta jo z mamo spekli, je ta prosila Rdečo kapico, naj odnese Robinovo pito in borovničev čaj babici. Rdeča kapica se je takoj odpravila na pot. Odločila se je, da bo babici natrgala šop lepих gozdnih rastlin. Začela je nabirati šopek, v katerem so bile marjetice in spominčice. Na gozdni poti je zagledala lep vijolično-bel, bleščeč trak. Pobrala ga je in z njim zavezala stebela rož, ki jih je nabrala po poti. Ko je Rdeča kapica prišla do babice, ji je dala šopek in košarico z dobrotami, ki jih je prinesla. Babica se je Rdeči kapici zahvalila in skupaj sta se veselili še pozno v noč.

SABINA TEPUŠ, 4. a

SUPER KAPICA

(odlomek)

DOMA JE MAMA SUPER KAPICO VPRAŠALA, KJE SE JE POTIKALA TAKO DOLGO. SUPER KAPICA JI JE REKLA, DA JE IMELA VELIKO KUPITI ZA IN DA JE TRGOVINA ZELO VELIKA IN SE TEŽKO ZNAJDEŠ V NJEJ. SUPER KAPICA BO NESLA BABICI SAMO ČAJ, KRuh IN PAŠTETO, OSTALO JE PUSTILA DOMA MAMI. PA SE JE ODPRAVILA K BABICI. NA POTI JO JE OPAZOVAL VOLK. NA PLOČNIK JI JE NASTAVIL LISTEK, NA KATEREM JE PISALO: POJDI NA LEVO IN NAŠLA BOŠ ROŽE. NABERI JIH ZA BABICO. TO JE VOLK NA TLEH PUSTIL ZATO, DA BI JO S TEM ZAMOTIL IN V TEM ČASU POJEDEL BABICO. A SUPER KAPICA JE BILA ZELO PAMETNA IN JE HITRO ZAGRABILA ŠOPEK ROŽ IN ODHITELA NAPREJ PO ULICI. PREHITELA JE VOLKA IN BABICI POVEDALA, DA JO HOČE VOLK POJESTI. PRIPRAVILI STA NAČRT.

BABICA LEŽE V POSTELJO IN SE DELA, KOT DA VOLKA NE VIDI. SUPER KAPICA SE SKRIJE ZA VRATA. KO PRIDE VOLK, SE OBLIZNE IN ZADOVOLJNO VSTOPI. SUPER KAPICA ZAPRE VRATA. VOLK SE ZALETI V VRATA IN OMEDLI. BABICA POKLIČE LOVCA IN MESARJA. VOLKA USTRELIJO IN NAREDIJO IZ NJEGA KLOBASE. NATO PA GA POJEDO.

PO IZPELJANEM NAČRTU JE ŠLA SUPER KAPICA DOMOV. DOMA JE MAMI POVEDALA, KAJ VSE JE DOŽIVELA. MAMA JI NI VERJELA, ZATO JE POKLICALA BABICO. BABICA JI JE POVEDALA, DA JE TO RES, KAR JE POVEDALA SUPER KAPICA. MAMA JE SUPER KAPICI IN BABICI VERJELA, ZATO JI JE OBLJUBILA, KER JE BILA TAKO PRIDNA, DA SI BO NASLEDNJI DAN, KO BOSTA ŠLI V TRGOVINO, LAHKO KAJ IZBRALA. IN RES, NASLEDNJI DAN STA ŠLI V TRGOVINO. TAM SI JE SUPER KAPICA IZBRALA MOZARTOVE KROGLICE, KOLO, KRILO, AVTO NA DALJINSKO VODENJE IN ČOKOLADO. TISTI DAN JE BILA SUPER KAPICA ZELO VESELA.

SARA GLATZ, 4. a

Kaja Tomasino, 3. c

MODRA OLSTARKICA

Nekaj časa nazaj je živela deklica, ki je nosila modre olstarke. Klicali so jo Modra olstarkica. Svoje olstarke je oboževala in jih je vedno nosila. Nekega dne jo je po mobitelu poklicala njena babica. Rekla ji je, da je hudo bolna in da bi rada, da jo obišče. Ko je to slišala Modra olstarkica, je mami rekla, naj gre v lekarno po zdravila za babico. Mama je šla v lekarno in ko je prišla nazaj, jo je čakala Modra olstarkica, da babici nese zdravila. Mama ji je dala zdravila za babico in Modra olstarkica je šla na pot. Peljala se je z motorjem. Sredi poti ji je zmanjkalo bencina. A k sreči je srečala vilo, ki je bila v resnici hudobna čarovnica. A Modra olstarkica tega ni vedela. Modra olstarkica jo je vprašala, če ji lahko pomaga. Čarovnica je rekla, da lahko, a le pod enim pogojem. Rekla ji je, da če ji pove, kaj skriva v košarici na motorju in če ji pove, kam in h komu je namenjena. Modra olstarkica je najprej razmislila, a potem si je rekla: »Saj to je samo vila, nič hudega mi ne bo storila!«

Potem je čarovnici rekla, da bo ponudbo sprejela. A kot si mislite, je imela čarovnica v mislih nekaj zlobnega. Modra olstarkica se je držala dogovora. Povedala ji je, kaj ima v košarici in kam je namenjena. Čarovnica je zamahnila s palčko in motor je spet deloval. Modra olstarkica se je čarovnici zahvalila in se odpeljala naprej. Čarovnica pa za njo. A čarovnica jo je prehitela ter njeno babico zaprla v votlino, iz katere ne pride nihče. Čarovnica pa se je spremenila v babico Modre olstarkice. Ko je ta prispela, je stopila v hotel. Aja,

pozabila sem vam povedati, da je babica živela v hotelu. No, vseeno, ko je stopila noter, je šla na recepcijo in rekla receptorju, naj sporoči babici, da je prišla. Ko je receptor sporočil babici oz. čarovnici, je čarovnica rekla, naj pride. Modra olstarkica se je odločila, da bo šla z dvigalom k babici. Ko je prišla k njej, jo je najprej vprašala, kako se počuti. Čarovnica ji je rekla, da zelo slabo. Modra olstarkica ji je rekla, naj vzame zdravila. Čarovnica jih ni hotela, saj ni bila bolna. Rekla je, da jih bo vzela pozneje. Modra olstarkica je vztrajala. Rekla ji je, da jih mora vzeti takoj. Čarovnica si je pa rekla: »Saj ne bo nič hudega.«

Vzela jih je. Potem, ko jih je vzela, se je Modra olstarkica začudila in rekla: »Babica, nekam drugačna se mi zdiš.«

Čarovnica je rekla: »Kako misliš, drugačna?«

»Ne vem, zdi se mi, da si prej imela bolj mile oči ter nežnejše roke. Zdaj pa ti celo še bradavice rastejo. Babica, si to res ti?«

Čarovnica se je spremenila nazaj v čarovnico. Odločila se je, da bo Modro olstarkico in njeno babico spremenila v žabo. Potem je rekla čarobne besede: »Abrakadabra, čiračara, bum!«

In Modra olstarkica se je spremenila v žabo. In z njo še babica, ki je stala ob njej. Obe sta kvakali: »Kvak, kvak!«

Čarovnica pa se je smejala. Tedaj je prišel kar iznenada volk, ki je bil tako lačen kot volk. No, saj ne rečem, saj je bil volk. Ko je zagledal čarovnico, so se mu zasvetile oči. Rekel si je: »U, tole bom pojedel.«

Za Modro olstarkico in babico, ki sta bili žabi, pa se sploh ni menil. Tedaj je stekel proti čarovnici in jo požrl. Urok, zaradi katerega sta bili začarani Modra olstarkica in njena babica, pa je bil izničen. Volk pa je izginil. Modra olstarkica in njena babica ter

vsi drugi razen čarovnice, ki je bila v volkovem želodcu, so bili srečni.

To je bila zgodba o Modri olstarkici.

Anja Brglez, 4. a

MOJE POČITNICE

Počitnice so zabavne in se jih vsi veselimo. Vedno obiskujem prijateljice in skupaj se zabavamo.

V zimskih počitnicah je prišla moja sestrčna Lucija in ostala pri meni pet dni. Vsak dan sva hodili k ribniku na sprehod. Naredili sva si tudi šotor in se v njem igrali družabne igre. Skupaj sva se pogovarjali in smejali. V petek je bila doma mamica in smo se odpravile v toplice. Tam smo plavale in se spuščale po toboganu. Domov smo prišle zelo utrujene.

Prišla je sobota in Lucija je odšla. Zvečer sva preko spleta igrali mojo najljubšo igro.

Ob koncu vsakih počitnic se že veselim šole!

Katja Bezjak, 4. c

MOJE ZABAVNE POČITNICE

Otroci iz Slovenije smo imeli počitnice. Med počitnicami sem se zabavala s prijateljicami.

Šla sem k babici, kjer sem ji pomagala frizirati in pustno okrasiti frizerski salon. Tam sem zelo zabavala. Mnogo sem se naučila o frizerstvu in kako ravnati s strankami v salonu. Šla sem k sošolki Zali, kjer sva posneli novinarski prispevek za domačo nalogo. Ni nama uspelo v prvem poskusu, ampak v desetem. Hodili sva po hribovju. Obuti sva morali planinske čevlje, da se ne bi umazali. Med snemanjem nama je ušla psička Hera v hišo. Lovili sva jo v krogu. Ker sva naredili blatno na balkonu, sva ga morali počistiti.

Po snemanju nama je teknilo dobro kosilo, ki sta ga pripravili Zalina mamica in njena sestra Tadeja. Ko sva se najedli, sva šli gledat film Zathura. Na koncu sva še šli k njeni sestrčni Ani, ki je imela na obisku prijateljico Urško.

Lep konec počitnic sem prežvela doma. Tako so moje zabavne počitnice zelo hitro minile.

Lana Kolarič, 4. c

MARSOVČEK V 4. C

(odlomek)

»Zdaj je slovenščina,« je rekla učiteljica.
»Prosim, pripravite nalogo – zgodbico. Ali kdo nima naloge?«

Nihče ni dvignil roke.

»Odlično,« je rekla učiteljica. »Kdo bo prebral?«

»Jaz, jaz, jaz,« so govorili učenci.

»Vita bo prebrala,« je rekla učiteljica.

Potem ko je Vita prebrala, so učenci reševali naloge iz delovnega zvezka. Učiteljica ni šla iz razreda, ampak je rekla: »Kar odprite zvezke, ker bomo še nekaj napisali.«

Odmora je bilo konec. Učiteljica je rekla:

»Zdaj bomo imeli športno.«

»To!« so se veselili učenci. Neli se je tako veselila, da je pomotoma stresla vrečko in prikazal se je Tiki. Učiteljica je zakričala in rekla: »Na pomoč, vesoljec, vesoljec v moji učilnici!«

»Ne bojte se, učiteljica,« je rekla Neli. »Res je vesoljec, ampak je zelo prijazen.«

»Ničesar vam noče storiti,« je rekel Vid.

»Ja, prijazen sem,« se je pohvalil Tiki.

»Joj, še govori!« je zakričala učiteljica.

»Ne bojte se,« je rekel Domen.

»Zakaj pa nisi poklical domov?« je vprašala učiteljica.

»Zato ker ne bom smel več raziskovati. Spodaj v kleti imam vesoljsko ladjo, ampak nimam goriva,« je rekel Tiki.

»Ni problema, mi ti bomo pomagali!« so rekli otroci.

»Prosili bomo hišnika za malo goriva,« je rekla učiteljica.

»Pa hitro,« je odvrnila Tiki.

Ko je učiteljica prosila za gorivo, je rekel hišnik: »Zakaj ga pa potrebujete?«

Mihaela Vogrin, 6. a

»Ker delamo poskuse,« se je znašla učiteljica.

Ko so dobili gorivo, so šli proti vesoljski ladji.

»To je moja ladja!« je rekel Tiki.

»Vauu!« so rekli otroci.

Ko so v vesoljsko ladjo nalili gorivo, je rekel Tiki: »Hvala, da ste mi pomagali!«

»Ni za kaj,« so rekli otroci in učiteljica.

»Adijo!« so se poslovili.

Ko Tikija ni bilo več, je rekla učiteljica:

»Ja, otroci, gremo, športna je!«

Ko je Tiki prišel domov, je svojim bratcem in sesticam pripovedoval o Zemlji.

NAJLEPŠI ZAKLAD ALI KAKO SE JE RODILO PRIJATELJSTVO

Bilo je pred davnimi časi, ko je živel zmaj, ki je imel štiri majhne zmajčice. Prvi zmajčici je bilo ime Zlatka, drugi Mini, tretji Anica in četrti Julija. Živel so v velikanski votlini, v kateri je bil skrit najlepši zaklad vseh časov. Vsakogar, ki si ga je upal poskusiti ukrasti, so požrle velikanske mesojede rastline, ki so rasle pred njim.

Nekega večera se je k votlini prikradla čarobna vila. Najmlajša zmajčica Zlatka še ni spala, zato je pritekla k njej. Vila je bila srečna, da je končno dobila družbo, saj je bila že vse življenje sama. Zlatka pa ni vedela, da nihče, razen njene družine, ne sme niti pogledati zaklada, zato je vilo peljala v votlino. Ostala družina je že trdno spala.

„Morava biti tihi,“ je rekla Zlatka.

Ko sta hodila po prstih, se je vila spotaknila ob kamen in padla. Zaradi hrupa sta se zbudili še Mini in Anica. Zmedeno sta vprašali Zlatko, kaj počne ob tako pozni uri. Zlatka jima je povedala celotno zgodbo od začetka do konca in potem še od konca do začetka. Ker sta bili Mini in Anica seveda starejši, sta že vedeli, da vila ne sme videti zaklada. Ni jim preostalo drugega, kot da so zbudile Julijo, ki je o tem vedela največ. Povedala jim je, da morajo oditi iz votline in nabrati čarobne orhideje. Dodala je še: „Bodite previdne, saj imajo orhideje na sebi veliko bodečih iglic.“

Ko so prišle pred votlino, so zagledale nešteto prekrasnih rož, ki so se bleščale v prelivajočih se mavričnih barvah. To so bile čarobne orhideje! Zlatka je poskušala izpuliti prvo, a se je takoj zbodla v prst.

„Av!“ je zavpila. „Tega ne moremo narediti z golimi rokami!“

„S čim pa potem?“ je vprašala Anica.

„Jaz vem!“ se je pogumno oglasila vila. „S pomočjo moje čarovnije bo vse teklo kot po maslu.“

V zrak je dvignila svojo čarobno palico in izrekla urok: „Zmaj orhidej ne premaga, ker mu tu nič ne pomaga. Naj čarovnija jih premaga, saj potem prava bo naša zmagala!“

V zrak je puhnilo milijon prekrasnih bleščic in ko se je zjasnilo, so orhideje ležale na velikem kupu pred zmajčicami.

„Juuupiiii!“ so zavpile v en glas.

Pograbile so rože in stekle nazaj v votlino. Orhideje se previdno položile na mesojede rastline. Pojavila se je čudna meglica in kmalu zatem strah zbujajočih stražarjev zaklada ni bilo več.

„Zdaj bom lahko videla zaklad!“ je bila vesela vila. In tako se je tudi zgodilo. Zaklad so občudovale do jutra.

Zjutraj se je oče zmaj na hitro odločil, da vila lahko za vedno ostane pri njih. Veselje je bilo, kot si lahko mislite, nepopisno. S pomočjo najlepšega zaklada se je tako rodilo najlepše prijateljstvo.

PRIJAZNO MORJE

Nekoč, v globokem delu morja, so živele štiri prijateljice. To so bile: riba, hobotnica, rakovica in meduza. Nekega dne so se igrale z žogo. Ko so se nehale igrati, so šle domov. Doma so si izmislile vsaka eno igro, ki bi se jo lahko naslednji dan igrale. Ko so predlagale izmišljene igre, so se začele prepirati. Do njih je prišla riba, ki jim je predlagala, da naj igre napišejo na listke. Po žrebanju naj igrajo tisto igro, ki bo izbrana.

Vsaki dan, ko niso vedele, katero igro bi se igrale, so žrebale.

Lana Kostanjevec, 5. c

DOGODIVŠČINE IZ ŠOLE V NARAVI

Letna šola se je začela 20. septembra. Zgodaj zjutraj smo se z avtobusom odpeljali v Strunjan. Po nekajurni vožnji smo se pripeljali do apartmajev. Tam smo si iz avtobusa vzeli prtljago ter se namestili v hiše. V sobi nas je bilo šest sošolcev: Nace, Matija, Let, Nejc, Tomaž in jaz. Imeli smo se zelo lepo, saj smo se igrali različne igre. Skrbeli smo tudi, da je bila soba pospravljena.

Moj najljubši dan je bila sredo, ko smo se z ladjo odpeljali v Piran. Vožnja je bila zelo prijetna. V Piranu smo si ogledali akvarij, kjer je bilo veliko morskih živali. Najbolj všeč mi je bilo, ko sem zagledal morskega psa. Ogledali smo si mesto Piran in njegove znamenitosti. Fotografirali smo se na velikem Tartinijevem trgu. Mesto mi je bilo zelo všeč, ker ga obdaja morje.

Proti večeru smo se z ladjo vrnili nazaj v Strunjan. Morje je bilo zelo razburkano, zato mi je bila vožnja všeč. Tudi ostali dnevi so bili zelo prijetni.

Gasper Pihler, 5. c

PRIPOVEDUJEJO NAM STARE BASKE

Nekoč je bila zelo lepa vasica, ki ni imela imena. V vasici je stal velik stolp, s katerega si videl cel svet. Nekega dne so v vas prišli turisti in vodiča vprašali, kako je ime vasi. Seveda ni vedel. Ko so prišli na stolp, so bili zelo utrujeni, saj je na stolp vodilo 1230 stopnic, a se je izplačalo. Ko so prišli s stolpa, so rekli: »JEZ VIDEM, ČESE VSEK DEN NE VIDEM.«

To je slišal tudi župan. In tako je mesto Videm dobilo ime Videm.

Matej Ocvirk, 5. c

ZGODBA O HOBOTNICI VEDEŽEVALKI

V stari, globokomorski jami, kamor je le redko prodrlo sonce, je živela velika hobotnica. Bila je zelo osamljena, saj v njeno votlino ni upala nobena žival. Zabavala se je s tem, da je delala mehurčke in gledala, kako izginjajo, nekam v višave. Nekega dne pa ji je bilo samote dovolj. Šla je v morsko mesto in se izdajala za hobotnico vedeževalko. Ribe so si jo z zanimanjem ogledovale in tu in tam se je

našla kaka pogumna, ki jo je vprašala o prihodnosti. Pa je mimo prišel župan, modri kit. Vprašal jo je o prihodnosti mesta. Hobotnica je zaprla oči in zahropla: »Mesto bo uničeno zaradi onesnaženja!«

In vsi meščani so ga začeli čistiti. Mesta ni zadela nesreča onesnaženja, hobotnica pa se je spoprijateljila z ribico.

In tako je dobila prijateljico.

Vita Pernat, 5. c

DETEKTIV SMITH

Leta 1927 se je zgodil brutalen umor. Ta umor je bil v mestu London. Nihče ni vedel, kdo je bil morilec, zato so iz mesta York poklicali najboljšega detektiva. Ime mu je bilo John Smith.

25. 5. 1927 je gospod Smith z vlakom prišel v London. Ko je izstopil, je začutil temačno vzdušje v mestu. Ko je prispel na kraj zločina, je izvedel, da so umorili londonskega župana. Sprva je preiskal mesto umora. Našel ni ničesar. Nobenega dokaza nikjer. Sam je dejal, da je to najbolj perfekten umor brez napake.

Ker ni našel ničesar v hiši, je začel zasliševati znance župana. To so bili: žena Catherine, sin Mark Andrew (junior), tajnica Candy in služabnica May.

Smith je začel razgovor z županovo ženo Catherine. Ta mu je povedala, da se je vsak večer srečeval z mafijci. Z njimi je vršil tudi nadzor nad svojim prebivalstvom. Povedala je tudi, da je šla ona tisti večer ven s svojimi prijatelji, v opero.

Smith je nato zaslišal Marka. Ta mu ni ničesar povedal, ker je bil v šoku zaradi strašne izgube svojega očeta. Zelo je bil žalosten, zato ga je raje pustil pri miru.

Nato je zaslišal še služabnico May. Ta je bila nekakšne vesele volje, kar je bilo zelo čudno. Povedala mu je, da je ta večer gospod župan odšel s svojo tajnico ven. Rekla mu je tudi, da je tajnica Candy zelo pogosto hodila ven z gospodom županom, čeprav je imela tajnica moža.

Gospod Smith je za danes končal z zasliševanjem in se odpravil spat. Naslednje jutro je bila županova tajnica pogrešana. Našli so jo v temačni ulici, mrtvo, v košu za smeti. Gospoda Smitha je to zelo begalo. Naslednje dni je doživel še bolj krute stvari. Umrl je županov sin.

Preživela je samo Catherine. To se mu je zdelo zelo nenavadno. Nato je v županovi hiši na tleh našel krvavi madež. Bila je gospa Catherine. Mrtva je ležala na tleh, z nožem v roki, ob njej pa je bil listek, na katerem je pisalo, da je ona umorila vse in nato še sebe.

Gospod Smith je šel še isti trenutek na vlak in se odpeljal nazaj domov.

Blaž Hazemali in Benjamin Borojevič, 8. a

LEGENDA O NENAVADNI KRIZANTEMI

Predavnimi časi je na dvorcu živel zahteven cesar. Nekega dne je ukazal, da mu morajo na vrtu posaditi krizantemo, ki bo najlepša roža, kar jih je kdaj bilo.

Vsi njegovi sužnji, kmetje in tudi vaščani so se odpravili poiskat to rožo, saj so želeli osrečiti cesarja. Med nenavadnim potovanjem so se zelo utrudili, vendar niso želeli obupati. Po dolgem iskanju so končno našli zeleno krizantemo. A ta krizantema ni bila le najlepša, ampak je imela tudi

skrivnostno moč, vendar oni tega niso vedeli. Z velikim veseljem so krizantemo odnesli cesarju.

Ko so prišli nazaj na dvorec, je bil cesar zelo začuden, a hkrati zelo vesel. Ukazal je, naj jo takoj posadijo. Vsak dan je krizantema uresničevala želje vseh Rimljanov. Vsi so bili zelo srečni, krizantema pa je rasla dalje, dalje in dalje, ...

Petra Bencek in Klara Hazdovac, 8. a

GROZLJIVA POMLAD

(kratka grozljivka)

Medtem ko se odpravljam nabirat zvončke, me oblije pot ...

Ne vem, zakaj, ampak strah me je. Tako čuden dan, brez sonca ...

Hitim po stopnicah, ko me zgrabi groza. Vidim, da se mi nekdo približuje iz kleti. Zastrmim se in zagledam čudno senco, res je čudna. Hitim dalje, ker me je strah. Že zagledam zvončke in opazim, da je vse čudno. Hitro jih pobrem, ko zagledam senco, ki je za mano. Ignoriram jo in vidim, da se iz zvončkov dviguje razrezano srce ... Res me je strah ... Zazrem se nazaj in spet zagledam senco, kakor poprej. Proti meni drvi, vedno hitreje ...

Ampak jaz, jaz ne morem teči. Noge niso zmožne, da naredijo sploh še kakšen korak.

Prebudi me sveži vonj pomladi in ptičje petje. Zavem se, da so bile le grozne sanje.

Katja Cajnko in Ana Zemljič, 8. c

ZAPADEL JE PRVI SNEG

V PETEK POPOLDNE, KO SEM S SESTRO IZDELOVALA NOVOLETNE ČESTITKE, SEM SKOZI OKNO ZAGLEDALA PRVE SNEŽINKE. TAKO SEM BILA SREČNA, DA NISEM VEDELA, KAJ BI NAREDILA. OD SREČE SEM KAR POSKOČILA. ŽELELA SEM STEČI NA SNEG KAR BREZ OPREME – TAKO BI SE SEVEDA PREHLADILA. ODLOČILA SEM SE, DA RAJE KONČAM Z IZDELOVANJEM

ČESTITK IN POČAKAM, DA ZAPADE VEČ SNEGA.

KASNEJE SEM S SOSEDO IZDELALA SNEŽENEGA MEDVEDA, KI JE BIL VIŠJI OD MENE.

SNEG IMAM ZELO RADA IN ZELO SE VESELIM KEPANJA TER IGRANJA NA SNEGU S PRIJATELJI.

Ana Matić, 2. b

KURANT VODI POVORKO

Nekoč sem narisal povorko in potem šel spat. Pospravil sem barvice in legel.

Tedaj se je nekaj oglasilo. In moje risbe ni bilo več. Nekaj je začelo pokati. Videl sem pokača, ki je stal pred mojim oknom. Ko sem se obrnil, so maskare kar prihajale izpod postelje. Pogledal sem pod posteljo. Videl sem risbo, iz katere so prihajale maskare. Prilezel je tudi kurant. Vprašal me je, kje so vsi njegovi prijatelji. Odgovoril sem mu, da so šli na povorko. Vprašal me je, kje je povorka in odgovoril sem mu, da je v mestu.

Kurant se je zahvalil in šel v mesto. Maskare so se spraševale, kje je kurant, saj niso mogle začeti brez njega. Tedaj so ga zagledali in takoj začeli s povorko.

Kurant jih je vodil od hiše do hiše in pri vsaki hiši je imel kakšen robec več.

Na koncu so se vse maske vrnile v mojo risbico.

Miha Satler, 3. a

Bernarda Petek, 9. b

PRESTOP

(2. odlomek iz romana)

Takrat sem jo spet zagledal. V majhni kristalni posodici, ki je kot ponavadi stala na mizici pred televizijo, se je svetila tista modra, skrivnostna tekočina, ki me je zadnje čase tako begala. Mojco sem poslal k zajtrku, sam pa sem stopil v dnevno sobo. Čisto počasi in previdno, kot bi se bal, da bo vse skupaj izginilo. A ni. Ponavadi sem odšel, zaspal ali se kakorkoli osredotočil na kaj drugega in tekočina je izginila. A zdaj sem stal pred njo in še vedno se je lepo vrtinčila po kristalni posodi, ki je bila groba in grda v primerjavi s tekočino. Počasi sem stegnil roko, da bi se dotaknil snovi, in spet sem se bal, da bi izginila. In spet je ostala na mestu. V njo sem potopil prst in kot požar me je preplaval tisti občutek domačnosti in topline, da sem se počutil skoraj kot v transu.

»Andrej, ne boš zajtrkoval?« je od nekod daleč zavpila mama. Občutek je izginil, kot bi odrezal, in tekočina je še z zadnjim elegantnim in neslišnim pljuskom izginila. Zavedel sem se, da nad posodico, kot kak idiot držim prst. Če bi me kdo videl, bi gotovo pomislil, da potrebujem posebno vrsto pomoči. »Pridem,« sem nekoliko zmedeno in s tresočim glasom zaklical. Bil sem pretresen. Nikoli še nisem prišel tako daleč v stiku s to čudovito snovjo. Mogoče pa res potrebujem posebno vrsto pomoči. Počasi sem se odvrnil od jedilnice, čeprav sem vedel, da me tam ne čaka nič dobrega.

Oče se je spet udeležil zajtrka in je spet bral svoj časopis. Bil je vesel kot le kdaj in vsi smo vedeli zakaj. Spet me je pograbila jeza, na katero sem se že navadil in spet sem jo moral umiriti. Roke sem stisnil v pesti in dobil sem občutek moči. Zdelo se mi je, da bi lahko očeta, ki se je tako brezkrbno pozibaval na stolu, kot peresce zabil v zid. Roke sem spet sprostil. Pomislil sem, da z mano gotovo ni vse v redu. Bil je tih zajtrk, samo oče si je nekaj brundal v brado. Kasneje je mama do konca pripravila prtljago. Predali so bili prazni in hiša se je že prodajala najvišjemu ponudniku. Očitno je oče tudi iz selitve nameraval iztržiti čim več. Z Mojco sta nama mama in oče pustila čas za sebe. Lahko sva šla k prijateljem, se pogovarjala po telefonu. Karkoli, da bi se počutila bolje. A se nisva. Na pol prazna hiša je še bolj poudarjala občutek, da vse ni tako lepo in prav, kot poskušata prikazati starša.

Danes smo vsi šli spat zgodaj. Celo oče se ni na vse pretege trudil kazati, kako navdušen je. Mogoče je tudi sam samo malo obžaloval ali pa se je spet pretvarjal, da ga naše skrbi grozno zanimajo. Dolgo nisem mogel zaspati. Po glavi so se mi podile vse mogoče stvari. Konec koncev sem bil v svoji hiši še zadnji dan, preden se bom odpravil v čisto drug svet. Razmišljal sem o visokih nebotičnikih New Yorka. Tja zagotovo nisem spadal. Samo oče se je s svojim podjetjem videl cveteti med tistimi stolpnici ... Spet. Kroglica modre tekočine je preprosto lebdela v zraku in kričala, da sem umsko bolan. Nestrpno sem zaprl oči in naredil globok vdih. »To se ne dogaja,« sem si rekel v mislih in izdihnil. Previdno sem odprl oči. Tekočina je še vedno predirno svetila skozi temo in na stene risala lepe prelivajoče se vzorce. Bila je kot kakšna disko krogla, čeprav je bila velika kot žogica za golf.

Neven Borak, 9. a

DANAJA

IME MI JE DANAJA. OPISALA VAM BOM NAŠO HIŠO. DOMA SEM V ŽABJAKU 37A. ŽIVIMO V DVONADSTROPNI HIŠI. V PRITLIČJU ŽIVITA MOJA BABICA IN DEDEK, VČASIH PRIDETA TUDI MOJA BOTRA IN NJEN FANT.

V PRVEM NADSTROPJU ŽIVIM JAZ S SVOJO DRUŽINO. NA PODSTREŠJU IMAMO SHRANJENO ČEBULO, BEZEG IN LIPO, TAM SUŠIMO TUDI SALAME.

OB HIŠI IMAMO SADNI NASAD: RIBEZ, BRESKVE, JABLANE, SLIVE, JAGODE, HRUŠKE, BOROVNICE, MALINE IN ROBIDE. ZA HIŠO JE VRT. OB HIŠI JE NJIVA.

Z ALJAŽEM IMAVA TUDI MINI LESENO HIŠICO S TOBOGANOM IN Z ZIBELKO. IMAMO TUDI HLEV. V NJEM STA DVE KRAVI IN PUJSKA. PRI HIŠI SO KOKOŠI IN ZAJCI, EN PES IN ŠTIRI MUCE. OB HLEVU JE GARAŽA, V KATERI JE RAZLIČNO ORODJE IN IGRAČE ZA ZUNAJ. BLIZU HIŠE JE GOZD, 300 METROV STRAN PA JE TRAVNIK. RAJŠI ŽIVIM NA PODEŽELJU KOT PA V MESTU.

Danaja Ficjan, 2. b

Sabina Peklar, 4. b

MUCA PIKA

ŽIVELA JE MUCA, KI JI JE BILO IME PIKA. NEKEGA LEPEGA DNE JE ŠLA PIKA NAKUPOVAT. NAENKRAT PA JE SLIŠALA TRI MALE MAČKE. VSE TRI SO REKLE: „SOSED JAKA PITA BOLHE, MI IMAMO V HIŠI BOLHE!“ PIKA JIM JE REKLA, DA JE TO GRDO. MUCKI SO JO POGLEDALI, PRIKIMALI IN NISO REKLI NITI BESEDE VEČ. PIKA JE POSTALA ZADOVOLJNA.

Rebeka Pernat, 2. b

LITERARNE KUHARIJE

1

DRAGA PALAČINKA!

Včeraj si se mi ponesrečila. Premalo olja je bilo, zato iz tebe nič ni bilo.

S stropa se mi smejiš, jaz pa jezna in lačna sedim na stolu in strmim v prazno.

Odločila sem se, da te vsaj mesec ali dva ne bom več pripravljala!

Evelin Ljubša, 7. b

2

DRAGI KEBAPI!

Prosim te, da boš naslednjič, ko te nabavim, bolj začinjen s čilijem. Pa nikar mi spet ne poberi vsega „keša“ iz denarnice. Veš, sem v rahli finančni krizi.

In oprostí, da sem ti pojedel že toliko bratov in sester.

Alen Pihler, 7. b

3

DRAGE HRENOVKE!

Ve živite v našem hladilniku. Že celo večnost vas nisem jedla. Upam, da mi ne zamerite, da vas nisem obiskala, a sem prepričana, da se imate lepo.

No, uživajte še naprej. Pa pozdravite svoje sostanovalce – sir, mleko, ...

Sofija Tatjanko Živko, 7. b

4

DRAGA PICA!

Odkar imaš na sebi gobe, te imam še rajši, ker si okusnejša in bolj romantična.

Vabim te na večerjo v picerijo Hans.

Tvoj (zaenkrat) prijatelj Jan!

Jan Mlač Černe, 7. b

DVE LITERARNI ŠALI

1

Ura je dvanajst, prva sobota v mesecu. Oglasijo se sirene.

Cene ugotovi: „Sirene tulijo!“

Njegov mlajši bratec Janezek pa vpraša: „Ali so lačne, žejne ali jih je strah?“

2

Cene v svoji sobi rešuje učni list.

Janezek vpraša: „Kaj delaš?“

„Rešujem učni list!“

„Ali se utaplja ali je nenadoma na smrt zbolel?“

Aljaž Simonič, 5. a

IN PESEM SE SAMA SESTAVI!

Ko sem razmišljal, kako in kaj napisati takole za popotnico k novemu glasilu Čar besede moje 2011, se mi dolgo ni nič pametnega porodilo. Tako je to z ustvarjanjem. Pridejo tudi sušni trenutki, ko se kar noče in noče razviti ...

Oni dan pa, ko sem takole razmišljal, se mi je namesto običajne besedne popotnice, sestavila pesem. Kot glavni junakinji Evi. Takole nekako:

*Eva piše pesem,
takole začne:
NIMAM NOBENE IDEJE ...*

*Pa se glasno zasmije
in strese nov verz:
... VSE SE MI SMEJE ...*

*Pa se popraska po glavi
in novo vrstico napravi:
... SE PRASKAM PO GLAVI ...*

*Evo obišče še zadnja vrstica,
kot pesniška ptica
vse verze v eno zašije,
poveže in v pesem razvije,
takole:
KO NIMAM NOBENE IDEJE,
VSE SE MI SMEJE.
PA SE POPRASKAM PO GLAVI
IN PESEM SE SAMA SESTAVI!*

Hvala vsem mentorjem, učiteljem in učiteljicam, ki ste ustvarjali s svojimi učenci.

Hvala gospe ravnateljici Tatjani Vaupotič za vsestranski posluh na področju ustvarjanja mladih, gospodu Mateju Sužniku za računalniško oblikovanje in končno podobo glasila ter gospe Editi Čelofiga za likovno-fotografski izbor v glasilu.

David Bedrač

Tomi Petek, 8. b

Kazalo

IN	5	PESMI O PESMI	15	NAJLEPŠI ZAKLAD ALI	
KURJI BOJ	5	MOJ PRIJATELJ	17	KAKO SE JE RODILO	
LJUBEZENSKA ZGODBA.....	4	PESEM O JAPONSKI.....	17	PRIJATELJSTVO	27
VOJNA – KRATKA		ŠTEVNIKI	17	PRIJAZNO MORJE.....	28
ABSTRAKTNA DRAMA	5	NESREČNA PIKA	17	DOGODIVŠČINE IZ ŠOLE	
DAMSKI DIALOG	6	ZMAJ V GLEDALIŠČU	18	V NARAVI	28
... PESEM	7	POŠAST	18	PRIPOVEDUJEJO NAM	
RAZMIŠLJUJOČE PESMI	7	... SE SAMA SESTAVI!	19	STARE BAJKE	28
PESNIŠKI FRAGMENTI		KOMAR MARKO IN PAJEK		ZGODBA O HOBOTNICI	
(BREZ LOČIL)	8	NIKO	19	VEDEŽEVALKI	29
PESEM O PREŠERNU	9	MOJE SREČANJE Z VILO ..	19	DETEKTIV SMITH.....	29
DRAVI	9	MEDVED – MEDVEDEK	20	LEGENDA O NENAVADNI	
DRAVA	10	ZGODBA O DEKLICI S		KRIZANTEMI	30
UGANKI	10	ČRKO I.....	20	GROZLJIVA POMLAD	30
MOJE RIME PO PESMICI		MOJA MAMA	20	ZAPADEL JE PRVI SNEG ..	31
FRANCIJA SAKOVIČA.....	10	O MAMI.....	21	KURANT VODI POVORKO	31
ČUDEŽNI CVET	11	NEZNANI MARSOVČKI.....	21	PRESTOP	32
ČUDEŽNA ROŽA	11	OSTRŽEK IN		DANAJA	33
ČAR-OVNI-CA	11	PODMORNICA	22	MUCA PIKA	33
V PIRAN	12	RDEČA KAPICA?	22	LITERARNE KUARIJE	34
LADJI	12	SUPER KAPICA	23	DRAGA PALAČINKA!	34
NOJEVA PESEM.....	13	MODRA OLSTARKICA.....	24	DRAGI KEBAP!	34
KDO SI?	13	MOJE POČITNICE.....	25	DRAGE HRENOVKE!.....	34
UGANKA 1	14	MOJE ZABAVNE		DRAGA PICA!	34
UGANKA 2.....	14	POČITNICE	25	DVE LITERARNI ŠALI.....	34
LJUBEZENSKA.....	14	MARSOVČEK V 4. C.....	26	IN PESEM SE SAMA	
UMORJENI PIJANEC	14			SESTAVI!.....	35

Uredniški odbor:
David Bedrač, glavni urednik, lektor
Edita Čelofiga, likovna oprema

Naslovnica: Dora Benčević, 6. b

Izdajateljica: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Oblikovanje: Matej Sužnik

Naklada: 200 izvodov
April 2011

UDK 37.014.77

ČAR BESEDE MOJE: Literarno glasilo učencev OŠ
Ljudski vrt Ptuj, Ptuj: OŠ Ljudski vrt Ptuj, 2011